

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . Lei 5 | Abonament, pe an în străinăt. Lei 8
 „ „ 6 luni în țară „ 3 | Un număr 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuo
I. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Popș-Tașcă
Gr. Teodossiu.

Redacția și Administrația Str. Mântuleasa, No. 9

S U M A R :

Victor Puiu, Dați lumină sufletului.—Miron Costin, Rădicatu-s'au boerii asupra Tomșei-Vodă.—Anton Pann, Povestea vorbi.—I. N. Ciocan, Câmpulungul.—Grig. Teodossiu, Te-am prins cu ocaua mică.—Ion Crinț, Sădirea pomilor.—G. Coșbuo, Petroleul.—I. P. Dobrescu, Povestea viel.—D. Mihăilescu, Legenda monastirii de la Bolovanii.—T. Voicu, Moș Goras.—G. N. Popescu, O serbare școlară.—C. C. Dutulescu, Cultura practică a Sparanghelului.—Găinăria în Franța.—V. S. Moga, Cronica Agricolă și Comerclăă.—Un ajutor.—Informațiuni.—Apeluri.—Adrese către redacție.—Mulțumiri.—Bibliografie.—Poșta administrației.

Ilustrațiuni: Mănăstirea Flămânda.—Extragerea petroleului.—Sparanghel de Holanda.

A P E L

La 1 Octombrie 1899, revista noastră intră în al III-lea an al existenței sale. N'am cruțat nimic pentru a face ca revista să apară tot d'a-una Dumineca. Deci, pentru a ne pute di i vreme rindui numărul exemplarelor ce va trebui să scötem pentru anul al III-lea, rugăm pe acei dintre abonați, cari nu vor mai voi să se aboneze, să binevoiască a ne încunosciință printr'o carte poștală.

Toți acei ce nu ne vor încunosciință, vor fi considerați că continue abonamentul și deci datori a plăti.

Suma de 5 lei, costul abonamentului anual, fiind destul de neînsemnată față cu sacrificiile ce facem, rugăm a ni se înaintă la începutul anului, prin mandat poștal adresat administrației revistei, pentru că numai ast-fel vom fi în măsură să aducem noi înbunătățiri, spre satisfacerea numeroșilor noștri abonați.

Facem încă un călduros apel celor rămași în urmă cu plata, atât pe anul I cât și pe al II-lea, a ne trimite banii.

Avem credința, că cei-ce nu ne-au trimis încă, a făcut-o din scăpare de vedere și vor profita de această ocaziune pentru a repara greșala făcută prin întârziere.

DAȚI LUMINĂ SUFLETULUI

— Predică —

Frați creștini,

Luciditorul a tóte, hotărînd ca omul să fie ființa cea mai desăvîrșită dintre tóte făpturile Sale, a sădit, încă de la început, în el și frumoșa dorință care îl îmboldesce vecinic a cunósce adevêrul, a cunósce frumosul și binele. Hotărînd de la început pe om a fi stăpînitor preste tóte bunătățile acestuî pămînt, i-a dăruit și *o minte*, o judecată, pe care el trebuie să îngrijescă a o face luminată și sănătósă. Omul recunoscător proniei Dumneđeesci, a trebuit și a căutat să îngrijescă saú să cultive mai departe acest dar ales făcut lui cu deosebire, care cu un cuvînt îl numim inteligință și cine are grijă de ea, are grijă de sufletul seú. Și, ca să vedem că noi fie-care sîntem datori ca tot-d'a-una să ne luminăm sufletul, căci ar fi un pecat cu urmări rële pentru noi neîmplinirea acesteî datorii, m'am hotărît a vê vorbi astădi puțin tocmai despre luminarea sufletescă cu folósele ei, arătându-vê în puține cuvinte cum că pe de o parte *ea e o trebuință firéscă* a omului, iar pe de alta, că e în același timp și *o datorie morală*, o datorie sfintă, ce fie-care dintre noi nesmintit e dator să o îndeplinescă. De aceia vê rog să-mi dați cuvenita luare aminte.

Cuvioși creștini! Ca să vedem cum luminarea sufletului nostru e o trebuință firéscă, să vedem ce înriurare are învêțatura stăruitoare și temeinică asupra lui — căci învêțatura e isvorul luminei sufletesci. Prin învêțatură, prin carte și meșteșug, omul ajunge, mai mult saú mai puțin, în stăpînirea bunului pe care St. noastră biserică îl numêrà între cele șapte daruri ale Sf. Duh și anume cel d'întâiu: virtutea înțelepciunei. Înțelepciunea e o virtute prin care omul își propune să făcă numai ceia ce este bine, cinstit și potrivit cu drépta judecată și ne dă în acelaș timp și mijlócele de care slujindu-ne să putem săvîrși tóte acestea.

Învêțatura ne insuflă încredere și ne face să primim cu plăcere ceia-ce este bun și folositor, deștéptă în noi *pre-*

vederea și paza bună în împrejurări grele și ne luminează scoțându-ne din neîngrijirea și nepăsarea celor ce țin că toate ni se vor întâmpla după cum ne este scris.

Învățătura, care e hrana sufletului după cum mâncarea a corpului, ne scote din nepricepere și din întuneric la lumină. Învățătura ne cultivă și ne ține în frâu *închipuirea și simțirea* pe de o parte, iar pe de alta ne cultivă *voința* stîrnind în noi virtutea bărbăției, care ne dă curajul trebuitor a îndura greutățile și a răbda cu tărie nenorocirile și necazurile vieții acesteia, fie că am fost vinovați a le suferi, fie că n'am fost. Acesta e o virtute nu numai vrednică de cinste, ci și trebuitoare, căci fără ea am căde de multe ori rușinos sub povora greutăților vieții și am ajunge de multe ori la descurajare. Luminând sufletul, învățătura ne dă o sumă de mijloce bune cu ajutorul cărora noi să putem avé un traiu bun și vrednic de ființa noastră. Ea răspunde trebuinței noastre firești care face din noi o făptură alésă, cum se și cuvine să fim.

În al doilea loc, luminarea sufletului prin învățatură am țin că e și o datorie morală, o datorie sfîntă, ce fie-care din noi e dator să o îndeplinească. În adevăr, fraților, fie-care din noi scie că bunul Dumnezeu a tăcut pe om din suflet și corp; că sufletul ni l-a înzestrat cu însușirile cele mai alese: cu înțelegere, simțire și voie liberă de a lucra ori-ce. Ei bine, după cum datorî sîntem a ne îngriji și păstră sănătos corpul nostru, tot așa avem datoria de a îngriji și sufletul cu toate însușirile lui. E o faptă de nerecunoștință față de Dumnezeu neîngrijirea și lăsarea sufletului în întuneric!... Dumnezeu ni l-a dat, noi sîntem datorî a-l îngriji!... Păcătuiam amar cînd nu ținem samă de această datorie și urmările acestui păcat cred de prisos a le arată acum, căci ele se ved și se simt destul de bine, de ore-ce ele sînt pricina care ne face a duce viața în greu.

Iar acum, cuvioși creștini, cînd am vedut că luminarea sufletului prin învățatură e pe de o parte o trebuință, pe de alta o datorie, să vedem unde este locul și care sînt mijlocele prin care am putea-o noi căpeta?

Răspundem ținend că : Locul este mai întăiu *școla* întru cât ea învață pe om de mic copil și apoi *biserica* iar mijlocele prin care se da lumina sînt: cartea și meșteșugul. Școla, pentru care statul nostru cheltuesce milióne în do-

rința lui de a răspândi lumina ei bine-făcătoare pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, este locul unde putem face să se ivescă cele întâiu lumini strălucitoare ale înțelepciunii în sufletul nostru! Șcôla ne face să devenim buni cetățeni care să ne iubim țara, ea ne insufă dragoste către tot ce e bun, frumos și folositor, ea ne face și buni creștini. Șcôla ne pune pe un drum bun în viață.

Am ținut ca să vă vorbesc despre toate acestea mai ales acum când sîntem în ajunul deschiderii șcôlei. E de datoria mea să vă îndemn a face tot ce vă este spre bine și spre folos și de aceia vă îndemn din tot sufletul să dați copiii la șcôlă. Dați-i să se lumineze!... Cu acesta le dați un mare sprijin pentru viață, le dați un bun mai mare ca o zestre.

Să nu dîcă nimeni că: Cum am trăit eu fără carte, imi vor trăi ei și copiii, căci acesta nu e o judecată bună.

Alte timpuri aũ fost când-vă, altele sînt acum și altele vor fi, cartea însă prinde bine ori-cuî ori-când. Trimiteți copiii la șcôlă, nu-i țineți de mici la muncă, căci dacă o vită nu o întrebuițăm la lucru de cât la o vîrstă anumită, cu cât mai vîrtos va trebui să facem acesta cu copiii noștri?

Acum când le e timpul dați-i să învețe carte sau meșteșug, căci le va veni și timpul de muncă. Nu dîceți iar că nu aveți cu ce cumpără cele trebuitoare pentru șcôlă, căci dacă găsește omul mult mai mulți bani de dat pe alte lucruri vătămătoare din toate privințele, ca bunăoră pe bătură, cu cât mai vîrtos sîntem datorî a face ce vom pute ca, cu ajutorul lui Dumnezeu să putem da copiilor ce le trebuie spre a nu-i face să piardă bunurile ce le câștigă cine-vă prin șcôlă? Să fim mulțumiți că avem școli și cu plăcere să ne dăm copiii să învețe carte, căci ne vor bine-cuvînta.

Iar tu, Dómnă Dumneșeul nostru, revarsă asupra noastră bine-cuvîntarea ta, dăruesce părinților voie bună spre a-și trimite fie-care copiii la șcôlă; copiilor le dăruesce pricepere și bună-voință la învățatură; iar învățătorului nostru sănătate și putere ca cu folos să-și îndeplinescă gréua sa chemare. *Amin.*

Victor Puiu.

Din literatura română

Rădicatu-s'au boerii asupra Tomșei-Vodă

de
Miron Costin (1).

omnia lui Ștefan Vodă Tomșa precum s'au început, în vîrsări de sânge, tot așa au ținut. Avea un țigan calău, adecă pîrîdător de ômeni, gros și mare de trup; acela strigă de multe ori înaintea lui, arătând la boeri: «Dómne! s'au îngrășat berbecii, bunî sînt de junghiat!» Ștefan-Vodă la aceste cuvinte rîdea și dăruia bani țiganului.

Ce cum a tuturor tiranilor, la tóte țările în lume, urâtă este stăpânia, așa și a Tomșei-Vodă. Il urîse și boerii, măcar că erau de casa lui mai toți, anume: Beldiman Logofătul, Bărboiu Vornicul, Sturdza Hatmanul și Boul Visternicul; că nici ei fără gróza morței nu erau, ci umblau în tot césul, cum se dice, cu dîilele în mână; și fie când, unde este frică nu încape dragoste. Pentru ce, întrebând un împêrat pe un dascál, cum ar fi împêrat să fie drept tuturor, aú rîspuns: «de nu vei fi împêrat grós-nic, niměnul.» Fericiți acei Domni căroră țările lor le slujesc din dragoste, nu de frica, că frică face urîciune; și urîciunea, cât de târziu, tot isbucnesce.

Așa s'a prilejit și la Tomșa-Vodă, în tóte dîilele petrecînd boerii tot cu prepusuri, tot sub grijă, s'au vorbit cu toții, și aú tras slujitorii toți în partea lor, și pre Mărzescii cei de la Mihaiu-Vodă; și într'o nópte aú eșit cu toții la sat la Cucuteni, și de acolo aú poruncit lui Ștefan-Vodă cu bine să iasă din scaun, că nu póte nimeni suferi domnia lui cu atâtea vîrsări de sânge.

Se speriasse Ștefan-Vodă de o turburare ca aceia; ci înbărbătându-l cine erau pre lingă dînsul, aú strâns dărăbanii, cari tot pre un cuvînt erau cu cei-l-alți slujitori. Ci, dacă aú vîdut bani vîrsându-le Ștefan-Vodă, aú stătut ei cu Domnia, și aú strigat și tîrgul în lîfă; și s'au strâns din tîrgoviște și din slugile neguțătorilor și ômeni nemernici câtă-vă glóta și la Ștefan-Vodă și s'au prilejit atuncea de venise și din ținuturile din jos nisce stéguri de călárași la căutare, și erau descálecați la Tomesci. Aú repeđit Ștefan-Vodă și la aceia, cu lîfă, și i aú tras în partea sa.

Slujitorii ce erau cu boerii, auđind că strigă Ștefan-Vodă în lîfă, măcar că jurase boerilor, aú început mulți a se smulge din glóta boerilor și a veni la Ștefan-Vodă, și în loc aú început a slăbi partea boerilor.

Daca aú auđit boerii că nu va să iasă Ștefan-Vodă de bună vóle din scaun, aú venit cu răsboiú; căroră aú eșit Ștefan-Vodă înainte cu glótele sale, de laturea tîrgului, d'asupra fóntănei lui Pecurar și scóse și tîrgul tot Ștefan-Vodă cu arme, cine cu ce avea; și despre vii aú lovit călárima ce avea pe glóta boerilor, din dos.

(1) Veđi biografia și portretul acestui scriitor în «Albina» No. -- Anul II.

Fără zăbavă au început a se risipi glôta boerilor; decî, și boerii cari încotro au putut au plecat fuga, din cari îndată au prins pre Bărboiū Vornicul, apoi și pe feciorul lui. Decî, pre Bărboiū cel bătrîn în loc l-au înțepat, de-alătura tîrgului; iar pre feciorul lui Bărboiū l-au trimes de l-au spânzurat în pîrta casei tătănă-său. Iar Beldiman, și Sturdza, și Boul, năzuiră în țara Muntenescă, unde și acilea tot n'au hălăduit.

Pre câți și aducea prinși, pre toți îi omoră cu mustrarea ce aveă el în obiceiū: «Să nu te erte Dumneșeu cu acel cap mare al tău!» Tuturor acestă mustrare făcea.

POVESTEA VORBEI

Vn neghiob cu totul 'n vremea mai de mult
 Ca să-și ia nevestă făcend și el nuntă,
 De masă bucate în gând îi venise,
 Dar cu ce să fiarbă de loc nu 'ngrijise.
 Socrul, ca și dînsul, vedend că nu-s lemne
 Alergă la horă pe tineri să 'ndemne,
 Strigand: -- Cine este mai voinic de ducă?
 Să mergă îndată lemne să aducă?
 Ginerile sare, ia car și secure,
 -- Mă duc eu, răspunde, și plecă în pădure,
 Ajungend se uită la un copac mare...
 -- Să-l duc întreg, dice, ce de mai haz are!
 I-ași face îndată pe toți ca să-mi dică:
 -- Hop odată, mare! ce mai ginerică!
 Dar numai el singur în car cum să-l suie?
 Și-i veni 'n gând carul alături să-l puie
 Ca, tăind să-l culce, drept în car să cașă
 Și așa să-l ducă nuntași să-l vadă.
 Făcend dar el ast-fel și tăind stejarul,
 Cum cădū, îndată îi turti jos carul.
 Acum ce să facă? fluera, privesce,
 Și 'ntr'o parte ș'alta stă și se sucesce!
 Vedend că nu-s boii, să-i caute plecă
 Cu securea 'n umăr și cu hârca secă
 Și ne mai găsindu-i că i-a pierdut crede.
 Iacă și-ntr'o baltă niște rațe vede.
 Nu-i veni prin minte că o să mai pașă
 Asvărli securea să dea într'o rață.
 Nu înemesce, rațele sbor, scapă
 Și securea cade băldăbăc în apă.
 Pe loc se desbracă, se aruncă-n baltă,
 Negândind nerodul c'o să pașă ș'altă.
 Pe când el cu totul se da 'n afundare
 Să scoță securea din apa cea mare,
 Vine ôre-cine pe ascuns, în taină,
 Și-l fură de-l lasă fără nici o haină.
 După ce rămase gol numai în piele
 Privind împrejuru-și vedū floricele.
 S'a pus să culgă dicendu-și: -- Nu-mi pasă,
 Cu mâinele gôle tot nu merg acasă.
 Ș'asa numa-n piele se duse cu ele,
 În loc de surcele ducend floricele.

Anton Pann.

Din frumusețile țării

CÂMPULUNGUL

n mândra noastră țară românească, țara Voivodilor, cari și-au pus capul pentru ea, multe și nenumărate sînt locurile frumoase și prea bogate în de tóte. Unde pui piciorul, tot iarbă verde crește, bogăția răsare și norocul din belșug te urmărește, căci e țară plină de noroc pentru cei-ce o cunosc și plină de mândrețuri.

Ea e mai dihai ca țările din basmele ce le auzim pe la *ședători* în timp de iarnă, când vijie crivățul pe sub streșina casei și lemnele crapă de strașnicul ger; iar noi, bătrâni și tineri, babe și neveste, flăcăi și fete mari, stăm împrejurul sobei, pe al cărei prichiciu licărește un slab opaiț c'o subțire feștilă de călți, ascultând la poveștile cu smei și paralei pe cari cu mult gust ni le povestesc câte un moșneg, bun de taifas, albit de vremi și de nevoi, ce șade pe un scăunaș cu trei picioare la gura sobei pe a cărei vatră plină cu jaratec învîrtesce un clesce.

* * *

De m'ași aședă la vorbă cu d-vóstră, iubiți cititori și cititoare a harnicei noastre «Albine,» și ași înșiră câte colțuri ascunse și unghere îndepărtate, șesuri întinse și déluri rotundite, munți înalți și dulci coline, ascuțite muchi și văi prăpăstioase, drumuri largi cu piatră așternute și poteci înguste ce se înfundă în crânguri, lunci și păduri de vécuri netăiate; nenumărate câmpii cu orizontul larg, bogate în liveți și cereale, — n'ași mai sfirși de scris multă vreme; iar d-vóstră harnici cititori, nerăbdători d'a află noutăți și frumuseți, v'ați prea osteni, citind, de aceea n'am să vă spui atâtea povești în aceste câte-vă rînduri, ci vă voi spune câte-cevă adevăra, tpe cât mă vor iertă timpul și puterea.

* * *

Un oraș frumos, mândru și sănătos, oraș de munte îndestrat de bunul Dumnezeu, tatăl tuturilor, celor vedute și nevédute, cu multe bogății naturale este de sigur și *Câmpulungul*, pe lingă alte orașe frumoase și mărețe, ce are țara noastră, România, și pe care multă suflare românească n'a avut încă fericirea a-l vedé.

Datori sîntem să ne cunoșcem bine țara și némul, fie-care loc în parte, fie-care cotlon, fie-care oraș și sat, fie-care un-

gher, fie-care apă, orî-ce deal și orî-ce vâlcea; iar pentru cei cari nu le dă mâna să cunoscă aceste locuri vedându-le sîntem datorî a ni le face cunoscute unii altora sau prin viul graiul, povestindu-le în gura mare și destăinuind în totului-tot, orî-ce bogăție simțim că e ascunsă sub picîorele noastre în pântecel pămîntului și orî-ce frumusețe isbesce privirile noastre; sau prin scris, zugrăvind cu cuvinte alese românesce și cu chipuri luate la fața locului după frumusețile ce se desfășoră înaintea ochilor noștri, când am pus piciorul într'un oraș, într'un sat, pe un deal ori pe o vale, ce pînă atunci n'am mai vedut și care ne isbesce vedul ori auzul cu fel de fel de întorsături frumoșe și meșteșugite, aședate fie-care la rîndul său și după rostul cel mai înțelept de prea marele Creator al cerului și al pămîntului.

M'am gândit și rîngândit o di și o nôpte întregă cum să fac, ce să dreg și cum s'o întorc ca să vă spun și d-vóstră, măcar cât de cât, ceva din multele și prea frumoșele priverliști ce orașul Cîmpulung presintă celor cari îl viziteză.

* * *

N'am să vă spuiu nimic din cărți vechi ori noi, scrise de ómenî cu minte multă, ori lucruri scóse din isvóde ruginite, căci m'e tem să nu care-cum-vă să m'e încure atît eú pe mine însumi cât și pe d-vóstră, ci am să vă povestesc numai ceia-ce se vede și cât se póte vedé dintr'o aruncătură de ochi.

* * *

Cîmpulungul, vechea capitală a Munteniei, era la începutul începutului un sat ca tóte satele, după cum spun istoriile din bătrîni, iar ađi capitala județului Muscel.

Nume frumos, vorbă românescă: *câmp-lung*.

Și astăđi chiar sînt prin împrejurări mai depărtate multe păduri, dar mai cu sémă în vremea veche, de pe când nu țin minte bătrîni, ce mai trăesc, ci spun și ei că aú audit de la strămoșii lor, că în adevêr eră numai un singur *câmp* în locul unde ađi e orașul, d'alungul unui rîu, câmp format ca tóte câmpiile de pe lîngă rîuri de multele revărsări de apă; iar în colo eră numai codri și iar codri. Pe acéstă câmpie aședată între douê déluri mai mari și mai apropiate în formă de platou, anume: la apus, în partea dreptă a rîului *Délul Gruinul*, ađi pășune pentru vitele obștei Cîmpulungene, din care fie-care moș (spiță) stăpânesce câte un dram douê (1), iar odinioră acoperit cu păduri seculare de uriași brađi din cari nu se mai ved de cât numai nisce tufe de enupere, pe când în locul falnicilor brađi, distruși de nebă-

(1) Unitate veche de măsurarea și împărțela pămîntului în partea locului.

garea în sémă și de lăcomia omenescă, cârțițele și țincii pământului, locuitorii băștinași ai sub-scórței pămînte, au ridicat milióne de moșoróe ca un fel de dispreț la adresa moșnenilor Câmpulungeni.

La răsărit în partea stângă a riului, délul *Flămânda* pe a cărui muhe stă falnic ridicată biserica cu acelaș nume ale cărei clopote aprópe ȓilnic zăngănesc jalnicul cântec al creștinilor ce călătoresc din acéstă lume pe drumul mănăstirei Flămânda spre eternitate, calea mântuiriei. Aici e cimitirul, locul de vecinică odihnă.

Mănăstirea Flămânda.

Acest dél în pântecel seú are multă piatră din care se face ipsos la fabrica ce există în oraș, iar pe d'asupra îl acoperă liveȓi întinse de finețe și grădinii cu pomi fructiferi.

I. N. Ciocan.

(Va urma.)

Te-am prins cu ocaua mică.

E o dicitore care înseamnă: ved bine ca ești un minci-
nos, un palavragiu, te-am înțeles că nu ești om de trebă,
te-am prins cu mâța în sac, te-am suprins asupra faptului
— negreșit asupra unui rău, — te-am dat de gol

De alt-fel poporul e răbdător, o răbdare cam nepotrivită
cu firea lui vioie și deschisă. E răbdător însă pînă când e
scos din sărite și atunci din două una:

Orî nu se sfiesce de-a spune pe față, celui ce l-a înșelat cu
vorba saŭ cu fapta, celui ce voesce să-l păcălescă, orî să-l
momescă:

— Te-am prins cu ocaua mică!

Orî spune altora despre cel ce l-a atins în vre-un chip că
acum e degéba și nu-l va mai înșelă, fiind-că l-a prins cu o-
caua mică.

Acéstă dicitore e de sigur fôrte veche. Inainte vreme, când
măsura de capacitate și de greutate eră ocaua, acéstă eră
deosebită din loc în loc ca mărime și ca greutate.

Bietul cumpérător eră ca și astăđi prada unor vîndători ne-
cinstiți. El plătiă omenesce «ca popa» și în schimb i se da
lipsă la cântar și la măsură. Se duceă acasă și între cei pa-
tru păreți, sfātuindu-se cu ai săi, pricepeă lipsa. Măcelarul îi
da un sfert de oca mai puțin. cărciumarul o litră și mai bine
încaltea brutarul eră și mai hoț.

Veniă însă vremea ca Românașul să se uite mai bine la
măsurile negustorului. Cum, cum, îi află meșteșugul înșelării.
Atunci scos din sărite de atâta neobrăzare și nemilă de ba-
nul lui, îi strigă negustorului, scii când îi eră lumea mai
dragă:

— Hei, hei, negustorule, n'ai ce mai dice, de! De mult mă
tot înșelai; dar acum te-am prins cu ocaua mică!

Și bietul păcălit, spre a încredința pe cei de față de spu-
sele lui, da în vilég meșteșugul înșelătoriei.

Lucrurile se petrec și ađi sub ochii noștri. Și cu kilogra-
mul și litrul, măsuri mai mici de cât cele vechi, pățim une
orî aceeași întîmplare.

Și în loc de a strigă hoțului, care își bate joc de noi și
de munculița noastră: te-am prins cu kilogramul mic, ne vin
pe buze aceleași vorbe, spuse de atâta lume înaintea noastră.

— He, he, șarlatane, te-am prins cu ocaua mică. De acum
nu mai târguim de la d-ta.

Și tot spunem acéstă dicitore care în puține vorbe arată:
amărăciune, batjocură, minciuna altora, etc. Lume multă
să fie ca la bălcii, și să vedem apoi pe vinovatul căruia i-ai
țipat vorbele de mai sus:

— Din roș se face galben și din galben vînat de mînie și de rușine. Eî, dacă ar fi pentru multă vreme!

Fie că priceput mai e și poporul nostru cu dîcătorele lui plină de înțelesuri!

Grigore Teodosiu.

SĂDIREA POMILOR

Sădirea pomilor se face în două epoce și anume: toamnă și primăvară. E mai bine toamnă, de la 1 Octombrie, fiind-că primăvara se întîmplă adesea ori să nu fie ploii și să fie călduri mari, pe când toamna e o căldură mai mică și nopțile sînt mai lungi și chiar în timpul iernei pomul vegeteză, ast-fel că pomul sădit toamna se prinde mai sigur și câștigă un an.

Locul care este destinat pentru sădirea pomilor trebuie să fie întors pînă la o adîncime de 1 metru; ast-fel pomul sădit crește cu o forță îndoită și nu-și pierde umeđela. Dacă pomiî se sădesc mai rari atunci se fac niște gropi adînci de un metru și largi de la 1 metru pînă la 2 metri. Pămîntul săpat pînă la jumătatea grōpei se pune la o parte, iar restul din fund se pune în altă parte, după ce s'a așezat pomul în grōpă, pămîntul ce fusese în fața sōrelui se pune în fund, pe cînd cel din fund se așeză în fața pentru a fi expus la razele sōrelui, fiind crud.

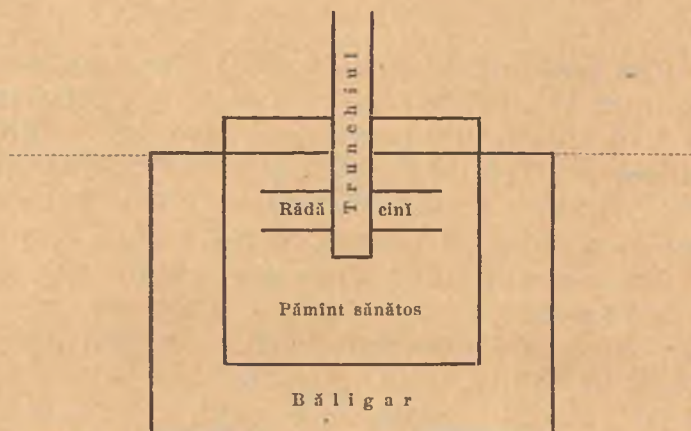
Pomului, mai nainte de a-l pune în grōpă, i se taie tōte vinele sdrelite de sapă sau de casma, rēmănënd numai cele subțiri și sãnãtose, fiind-că vinele sug hrana cu vîrful, iar din corōnă se taie tōte crãcile pînă la o înãlțime cam de 1 m. sau $\frac{1}{2}$ m. Daca are frunze, se culeg tōte, pentru ca să-și pãstreze sucul trebuincios.

Tãieturile de la rãdãcină se fac ast-fel ca tãietura să fie cu fața spre pãmînt.

Cînd punem un pom nu trebuie să-l îngropãm

adînc cum fac mulți dintre noi, ci numai de 3 degete să fie grosimea stratului de pămînt d'asupra, precum se vede în figura alăturată.

Lîngă pomul sădit se pune și un par spre a-l sprinjî contra vînturilor. Grópa se umple de o palmă cu o amestecătură de pămînt bun cu băligar pînă la jumătate, restul se pune pămînt sănătos în care se pune rădăcina.

Rădăcina se pune ast-fel ca vinele să nu fie grămadă sau îndoite; după aceea se tórnă pămînt mărunt, luând câte puțin ca să intre prin tóte vinele.

Pămîntul în față se ridică în formă de lighian, în care se tórnă apă proporțional cu mărimea pomului.

Pomul se lęgă ușurel cu teiú sau cu sfóră spre a nu se vătămă.

Primăvara se face o zémă compusă din baligă de vite și pămînt galben, în acésta se pune o bucată de var ne stins, cu care se spoesce pomul spre a fi păstrat contra sóreluí și a unor oué de omiđi cari se pun pe el.

Pentru a ajunge la rezultatul dorit trebuie să avem la dispoziție mai multe felurí de pămînt și anume: pămînt galben, țelină, humos și băligar, mai cu sémă cel de vite cornute, căci cel de cai păstrează căldură

prea multă. Pămîntul ce se pune în grôpă, e bine a se amestecă cu puțin nisip spre a înlesni mai mult reînoirea și intrarea aerului la rădăcinile pomului.

Păzind tôte aceste condițiuni, vom fi siguri că nu vom greși nici odată.

Ión Crivêtz.

Fundeni, Tecuci.

PETROLEUL

n lămpi noi ardem petroleu. Cuvîntul petroleu însemnăză «uleiü de pétră.»

Cel mai vechiu popor care l-a cunoscut, aü fost Indieni. Ei îl întrebunțau ca medicament contra reumatismului.

Petroleul se găsește în pămînt la o fôrte mare adîncime și în multe țări: în România, Suedia, China, pe marginele mării Caspice și mai cu sémă în Statele-Unite, unde există cele mai întinse rezervorii.

O mare parte din Pensilvania (Statele-Unite) este formată din lacuri chiar de petroleu, iar unuia din orașele acestei provincii i s'a dat numele de Petrolia.

Scôtêrea petroleului din adîncimile în care natura l-a aședat este o lucrare fôrte anevoiôsă.

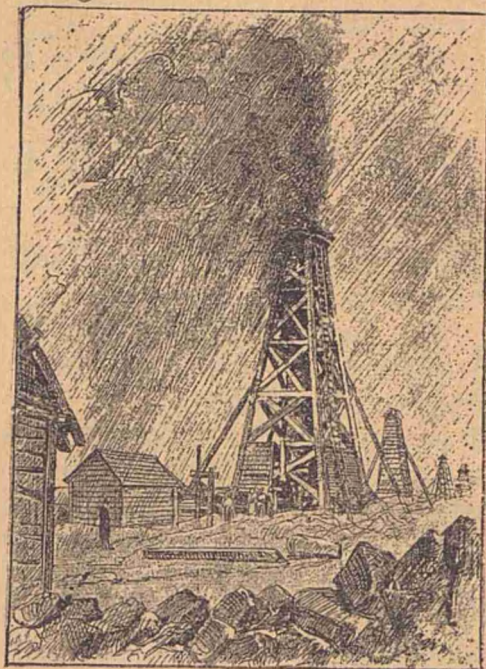
Când după ôre-carî arătări, inginerii carî se ocupă cu acest soiü de exploatațiune presupun că un teren ar fi conținënd petroleu, încep a săpă puțuri.

Spre acest sfîrșit se servesc de un burghiü (sfredel, sondă)—bară de fer fôrte tare,—terminată printr'un vîrf ascuțit de oțel și fixată cu extremitatea superiôră de o funie grôsă și fôrte lungă (de mai multe sute de metri) înfășurată pe o rôtă și putëndu-se desfășurà după trebuință. Acéstă funie trece pe un scripete, a căruî axă de fer este fixată pe un braț al unei cumpene, un fel de mașină care reguléază mișcarea de înaintare în săparea puțului.

Acéstă cumpenă este formată dintr'o bucată lungă de lemn, aședată orizontal, drept pe mijlocul găurei,

pe un stîlp, putînd oscilă în sus și în jos ca și o balanță.

O mașină cu vaporî transmite această mișcare (oscilațiune). La fie-care mișcare a capătului de care

este legată funia, ridică și burghiul, pentru a cădea iarăși cu mai mare forță, adîncindu-se și mai mult în pămînt.

Cînd cine-vă străbate o regiune, unde se exploatează petroleul, din depărtare va vedé nisce construcțiuni de lemn, patrute, ridicate în sus, indicând locul unui puț.

Aceste mici construcțiuni servesc la scóterea petroleului; alături de ele se află mașina cu vaporî, care face să balanțeze cumpena.

Mașina, cînd se presupune că burghiul a ajuns cu săpătura în apropierea vinei de petroleu, este transportată mult mai departe. In același timp se stinge lumina orî focul din vecinătate; alt-fel a-

césta s'ar puté comunică la petroleu și ar resultă o frumósă iluminăție. Număi atât că proprietarul puțului, care a cheltuit însemnate sume de banī și a întrebuițat mai multe luni de muncă, ar găsi că iluminăția l-ar costă prea scump.

După ce s'a săpat în deajuns în cât petroleul pôte fi scos afară, în gaura formată de burghiū se aședă un tub de pompă.

Pompa dă afară petroleul din fundul puțului, mișcată fiind tot de o mașină cu vaporī.

De la locul unde se exploatăză, petroleul este dus la usine, unde se destiléză, curățindu-se mai ales de gazele prea ușor aprinđibile.

Căci în adevér în petroleū, de multe orī sīnt amestecate și alte gaze (aprópe la fel cu gazul de iluminat). Când se sapă un puț, se întâmplă adesea exploasiunī numai din cauza acestor gaze, carī comprimate sub pămīnt, tind a se destinde.

Când burghiul a pătruns la petroleū, ele caută a eși prin gaură afară. Lichidul împins în afară țīșnesce ca și geyseriī.

În acest cas nu mai este trebuință de pompe, pentru că petroleul ese singur, rămânēnd numai a-l culege în rezervóre anume făcute.

Este un spectacol măreț, privind aceste colóne de petrol, carī aprinse forméză o flacără colosală, luminând pīnă la mari distanțe.

Americaniī, aū căutat să se folosésacă de gazele din petroleū.

Se formă chiar o societate din inginerī și bancherī, avēnd de scop săparea unui puț în apropiere de orașul Pittsburg (Statele-Unite)

Odată lucrarea sfirșită, gazele carī eșiră cu colóna de petroleū, fură culese în rezervóre considerabile, și utilizate, nu numai pentru luminatul orașului, dar și pentru orī unde eră trebuință de încăldīt, fie în case, fie în fabricī etc.

Prin acéstă descoperire, nu mai eră trebuință ca gazul să se obțină din cărbunī de pămīnt, cum se obicīnuesce și la noi, natura îl procură singură.

Cum la noi în țară există petroleū în mare can-

titate, dacă s'ar utiliză și gazele dintr'însul, atât pentru luminat cât și pentru încălzit, atunci pădurile noastre ar pute crește și înverși în pace, sau că ar fi mai puțin amenințate cu distrugerea.

G. Coleș.

Din credințele poporului

POVEȘTEA VIEI

Se dice prin tradițiune că cei dintâi care a sădit via, a fost Noe, omul cel ales al lui Dumnezeu, care a dat naștere la această lume vremelnică după potop și care, cu drept cuvânt, se poate numi ca un al doilea părinte, la o a doua lume, după cum Adam a fost numit părinte la întâia (înainte de potop).

Tocmai în timpul acela când Noe sădea via și tot își căută de treaba sa, iată că scrie și Satana (Dracu) și întrebă pe bătrânul Noe:

— Ce faci acolo, Noe?

Ce pot, Măria ta, răspuse Noe, că dără astă culme cu vie îmbrac !

— Și dacă astă culme cu vie vei sădi, ce creși că o să crească și ce-ți va folosi?

Iar Noe îi răspuse:

— Va crește prea frumoasă și îmbelșugată pomă și bună și gustosă, cu sfântă beătură, ce are să încante inima și întărească voința și în cer te avântă!

Și-î dice lui Satana:

— Să-mi faci și mie parte din via ta, bătrâne, căci scris așa este în carte, că din drepte agonisite, de vei vrea, de nu vei vrea, din două, în jumătate Satanei ai să dai!

Bătrânul Noe se supuse voiei Satanei, iar acesta ca să-și cunoască partea făgăduită, îndată aduse un mieluşel, îl înjunghieși cu sângele lui, adăpă butașii săi de vie. După aceea măi ucise un leu, apoi un porc și în fine o mămuță și cu sângele lor stropi frumoșele sale vițe.

Satana d'atunci s'a făcut părtaş la toate viile din lume; așa, că bătrânul Noe de mult a murit și Satana pînă astăzi își păstrează partea sa cuvenită.

Și tot de acolo vine, că, atunci când beî vin prea mult, te face mai întâi ca melul, al doilea leu te faci, al treilea — cu er-tare — ne apropie de porcî. La a patra apoi cu totul prost te face, căci începi să te strîmbî în mod ridicol, întocmai ca o momiță și faci caraghioslăcuri, sau nu scîi ce mai faci. Ba ce e mai mult, nici nu poți să mergi și nici chiar să zaci nu poți.

I. P. Dobrescu.
Ifov.

Legenda Monastirii de la Bolovanî

Cam la o depărtare de aproape două kilometre la Nord de cătunul Schit, (com. Comănița jud. Olt), se află astăzi nise ruine și mormane de ziduri vechi. Aceste mormane se par triste și tăcute mai ales, când sôrele trece sub orizont și se apropie noptea. Dar altă dată când pădurile se țineau lanț de acolo și pînă la podul Mavrodin, trebuie să fi fost mare frică trecătorilor prin locul pe unde se află ați ruinele mănăstirii de la Bolovanî.

Se scie, că acum 65 de ani erau păduri colosale, și pe acolo pe unde ați nu e de cât potecă, eră drum de care și pe lîngă el paralel trecea Oltul. Se spune că aste mormane de ziduri sînt sfărîmate de Olt când nu se scie... căci nimic scris nu sa aflat pînă în present. Se scie însă cu siguranță că Mănăstirea e zidită de Matei Basarab, ca să pôtă apăra la timpuri de nevoe în contra inamicilor. Posițiunea locului celui stra tegic de astăzi dovedesce pînă la evidență că Mănăstirea a fost făcută spre acest scop.

Astăzi în tot satul Comănița se povestesc din gură în gură că atunci când s'a făcut Mănăstirea ori-cine treceă pe cale eră oprit și silit să zidescă. Dacă treceă un om singur făcea numai o ți de lucru; iar dacă treceă omul cu un car cu boi făcea o ți pentru car, două pentru boi și alta pentru el. Dacă treceă femeia însărcinată, ea trebuia să facă două țile, una pentru ea și alta pentru pruncul din pantecele ei. Ast-fel cu unul cu altul, în scurt timp s'a zidit o Mănăstire forțe frumoasă și mare. De jur împrejurul ei, se țice, că s'a făcut zid de 2 pași de lat și înalt de 3 stâneni. Erau acestea la adăpost bun între păduri și două mari deluri, așa în cât se credea că va dura cât lumea și pămîntul aceste întărituri. Printre zidurile cele mari din loc în

loc erau nisce chiliї cu pereți groși de 2—3 pași și la fie-care erau grajduri mari, pe sub cari treceau nisce isvóre mici din cari se adăpaū caii domnesci.

După ce totul s'a făcut cum se plănuise și cum plăcuse lui Matei Basarab, odată s'a pornit Oltul și a venit mare drept spre zidurile Mănăstirei cele întărite. Intr'o ȃi și o nopțe el a mâncat malul cel înalt din fața Mănăstirei și a ajuns pînă la ziduri; apoi a pătruns înăuntru și pînă a treia ȃi a surpat totul în calea lui. Abia a lăsat la o parte câte-vă mormano de ziduri, cari se ved și acum ca și atunci.

Astăȃi din gură în gură se spune că această întimplare a fost o mânia Dumneȃescă pentru-că Matei Basarab a făcut Mănăstirea cu sila. De acolo se spune că s'aū mutat călugării mai la vale (în dreptul Comăniței, unde aȃi e rîpa lui Tudoran) tot pe malul Oltului și aū făcut altă Mănăstire pe un deal, din care aȃi nu a mai rămas de cāt o parte mică, în care bate Oltul. Nicī aci nu i-a răbdat Dumneȃeū și a pornit Oltul iar și bătând în mal timp de 20 de ani, a mâncat pînă la altarul Mănăstirei și în al 21-ea an a pus la pămînt nu numai Mănăstirea, dar și o parte din cimitirul de pe deal. Pe la 1828 spune moș Din dascălul, că ține minte foarte bine ca din rîpa lui Tudoran se vedeau tronuri de morți și ose risipite pe rîpă. Acum nu se mai vede nimic de cāt numai un măidan pietros alături cu gârla Oltului (gârla Țurțudanului), pe lîngă care nu se vede nicī măcar o cărămidă; iar înăuntru în mal Dumneȃeū scie ce o mai fi...

Mai aniȃi trecuți s'a găsit în buza rîpilor lui Tudoran o ulcea plină de monede vechi de către un băiat, ce păzia oile tatălui său Marin Sirbu, din Comănița. Ast-lel este legenda Mănăstirei de la Bolovan și istoricul rîpilor lui Tudoran, după cum a spus moș Din dascălul și baba Balașa din Schit.

D. Mihăilescu.
Comănița, Olt.

DE ȚINUT MINTE

Vorbirile rele strică obiceiurile bune.

Cine minte, nu va fi acoperit mult timp.

MOȘ GORAȘ

(Scene din viața Dobrogénă).

tau de vorbă cu moș Goraș, om bătrân și român Dobrogén, get-beget, cum s'ar dice:

— Moș Goraș, audii că pe vremea Turcilor mai bine o duceați de cât acum, când stăpânesce Românul Dobrogea.

— Ti! Domnule dascăl! Da unde mai dă Dumneđu vremuri ca acelea! Să scii că mai bine o duceam p'atunci. Unde-ți plăcea, acolo puneai plugul în brazdă și nu venia nimeni să-ți bănuiască că de ce arî aci, orî dincolo. Ne duceam, domnule, la pădure și tăiam lemnul care ne plăcea, fără bilet și fără frică de pădurari, că nici nu erau p'atunci. Iți pásceaî vita unde vreaî, și berechetul pe vremea Turcului erà berechet, că nu făceam plugărie nici pe sfert ca acum și iacă aveam dobindă de la o tarla mai p'atât cât de la patru acum. Și prețul la bucate erà preț, iar nu ris ca acum. Unde se pomenea p'atunci să dai tu chila, 8 banițe, bob numărat, grâu ca aurul, numai cu deuce franci, cum a fost mai anul trecut? P'atunci, mai jos de 20 franci nu dădeaî chila. dómne ferescel! D'apoi bălțile și gârlele? foiaû de pesce. Cu cincî-deci de parale cumpăraî crap de 5—6 oca, galbeni pe burtă și cu soldî cât beșlicul (monedă turcésca) de mari. Cât despre raci nici n'ai să mē credi când ți-oî spune că atárnà unul mai o litră, și erau mulți de erà comedie.

Nici biruri și nici angarale așa multe nu erau p'atunci, că dór de venea câte unul de strângea deciuéla, de pildă, făceaî deuce chile de grâu: una o dădeaî stăpânirii și p'aea orî o dădeaî, orî nu! că de multe orî, când s'audia că a venit strângătorul în sat, se ascundeà omul și ieșià femeia și spuneà că nu-î bărbatul acasă și atunci lăsà birul pe altă dată.

De lucruri din casă nu se atingeà, ferescă Dumneđu! căci diceaû, că acelea sînt ale muierii. Unde se pomenià p'atunci să te scótă la *sosea*, să muncesci muncă de jidov atâtea zile?

— Cum? moș Goraș, pe vremea turcilor nu erau sosele? întrebaî eu.

— Nu se pomeneà domnule! Ia, veđi, cât ține soséua pînă la Somova? p'atunci erà o pusderie de pădure de te pierdeaî într'insa; și nu erà de cât un drum, numai cât pôte merge o căruță.

Prin *derventul* ăla, de lingă canton, erà comedie de se întâlneaî douë căruțe, una din spre Somova și alta din spre Cășla, trebuiaî să se muncéscă ómenii câte douë și trei césurî, pînă făceaî la un chip, ca să pótă merge în tréba lor. D'apoi érna, pe vremea troianului, nici nu erà chip să mergî p'asă drumuri.

-- Va să ăică e mai bine acum, când sint sosele?

— Firesce că e mai bine! De asta n'am ce ăice. Te poți duce pe șosea, fără grijă, fie ăiuă, fie nópte, ba încă poți și dormi în car și boii te duc drept în bătătura casei. De șosea n'am ce dice, e bun lucru și chiar d'a fi să lucrez îndoite ăile, tot nu mî-ar păré rău. Ce-î bun, e bun, Dumneđu să-î dea numai bine celui d'a scornit-o întăiu cu soselele!

— Cine cređi că le-a scornit, moșule?

— Ia ăi miniștrii de pe la Bucuresci. Par'că ei nu se gâdesc și la nevoile ăstora de la țară.

— Dar óre, cum de s'aú pierdut pădurile acelea, moș Goraș?

— Ei, domnule, cum să nu se pérdá, când le tăiaî Cercezii pe un capăt. Făceaî fel de tel de lucruri, că erau meșteri în lucratul lemnului, lucru mare. Tăiaî la lemne fără nici o socotélă, și, ađi puțin, mâine puțin, pînă ne-am trezit că pădure nu mai este. Că ce cređi d-ta? pădurea fie cât a fi de mare, dacā n'o tai cu socotélă, o prăpădesci.

— Bun! moș Goraș, va să ăică rău făceaî Turcii de nu puneau pădurari și șefi, cari să observe cum se taie, și să arate ce trebuie tăiat și ce nu trebuie?

-- Firesce, d-le, că rău, căci de! și pădurea, pe lingă că ne îndestuléză cu lemne, mai este și ca o podóbă lăsată de la Dumneđu, să ne înveseléscă sufletul.

— Nu e numai podóbă moș Goraș. Ómenii invéțați aú băgat de sémă, că în locurile mai păduroșe, plouă mai des de cât la câmpul gol, și s'aú încredințat apoi că pădurile

trag norii și plóia spre dînsele. D-ta te plângeai adineurea că acum nu se mai fac bucate ca pe vremea Turcului. De unde să fie, dacă singur spui că p'atunci erau mai multe păduri, și prin urmare ploua mai des? Apoi mai este și altă pricină; pămîntul atunci eră mai nou, acum s'a învechit. Pămîntul, moșule, este ca și omul. Muncesce omul cât muncesce și-apoi vine vremea, când trebuie să se mai odihnescă și el puțin, să mai prindă puteri noi, prin mîncare și prin somn. Așă și cu pămîntul, trebuie să-l mai lași să se odihnescă vr'un an doi. Dintr'o pungă plină cu bani dacă tot scoți mereu și nu te îngrijesci să pui alții la loc, așa-î că vine vremea să nu mai rămăie nimic în pungă? Ei bine, tot așa e și cu pămîntul. Dacă tot semeni într'insul și nu cauți să-î mai pui și îngrășăminte, cari să-î dea puterea la loc, se înțelege că acel pămînt o să dea din an în an mai puțină dobîndă. Pus-ai d-ta, pe pămîntul, d-tale, ceva îngrășăminte de când îl semeni?

— Dar óre se ingrașe și pămîntul d-le învățator? De când sînt n'am audît de așa comedie! Și ce fel o fi grăsimia aceia de pămînt? Eú sciú un fel de grăsimie a pămîntului; sînt așa ca nisce cartófe și în năuntru sînt pline cu niște zémă albă, par'că ar fi piftie. Grăsimia aceia e bună de leac, o caută mult babele doftoróie. Dór n'o fi aceia grăsimia de care îmi spui?

— Nu, moșule, îngrășămîntul, de care îți vorbesc, se găsese în ograda d-tale. Sînt vre-o doué movile mari, chiar în fața grajdului, și dacă îl vei mai lăsà acolo, îți împute și ograda de nu mai poți să-ți tragi rësufletul.

— Ce Dumneđeu, că dór n'ăi fi spunênd de báligarul din ograda?

— Chiar de dînsul îți spun, moșule. Ia pune-te acum, și mi-l întinde frumos pe d'asupra tarlalei și în primăvară, când începe el a se mistui de topirea zăpedii, pune-te și tórna-î o arătură țepănă, ca să rësbată mustul acela în pămînt, apoi sémênă și să veđi la vară, e berechet, orî nu? Așă fac, măș Goraș, ómenii din alte țări. Sînt niște ómeni — Americanii — scii ce fac aceia? Ingrijesc așa de bine de pămîntul lor, că scot înđecit, de cum scótem noi, de la o tarla tot atát de mare. Și scoțênd atát de mult de la un estar, le dă mîna să vindă cu preț mai mic. Iatà de ce n'au preț grânele nóstre.

Spuseși de biruri, că acum sînt prea multe și că în vremea Turcilor, eră numai deciuiala. De asta, cam așa-i, dar ia să stăm strimb și să judecăm drept, vorba Romînuului.

Acum, după cum veđi, avem în sat școlă, pentru ca să se lumineze lumea învățînd carte; avem sub-prefect de plasă, care îngrijesce de buna rînduială a satelor din plasa sa; avem prefect, care are grija întregului județ; avem jandarmi, cari ne apără de tâlhari; avem judecători, cari ne dă dreptatea; avem armată, care ne apără țara la nevoie; avem atâtea și atâtea, cari cu bani se țin, moșule, și dacă n'om pune mână de la mână, și dacă n'om căută să plătim birurile, pe cari ni le cere țara, atunci nu mai avem dreptul să trăim și noi ca ómeni liberi, ca Români, în țara noastră românescă. Ia spune d-ta, moș Goraș, cum te îndemnă mai mult inima? Să plătesci bir pe jumătatea celui de acum, dar să fii sub Turci, să plătesci va să ăică unei țări stăine de némul și de limba ta? or să dai birul întreg, pe care-l dai acum, și să se foloséscă încaile țara noastră cea românescă și tot némul român?

— Că bine ăică, d-le învățător. Veđi d-ta! unde aduce pe om gândul și vorba fără judecată dréptă? Eú mă de-prinsesem să tot dărdăesc din gură, povestea ăluia, că-i așa și pe dincolo, fără să-mi dau cu socotéla, unde eră réul și unde este binele.

T. Voicu.

Invățător, Căsla.

O SERBARE ȘCOLARĂ

În séra ăilei de 14 Februarie 1899, din inițiativa unui comitet compus din domnií G. N. Popescu, Preotul I. Popescu, Pr. N. Cercel, Pr. G. Popescu, Ión Predescu, G. Mateescu, D. Popescu, L. Constantin, M. G. Ionescu și I. G. Predescu, s'a dat un bal în salónele școléi din căt. Scheii, comuna Ludesci, județul Dâmbovița, cu scop de a ajuta elevii lipsiți de mijloce și a cumpără câte-cevă din materialul didactic, care nu este complet în această școlă.

Public asistent mult. Mai cu sémă locuitorii din cătun fiind doritori de a află lumină. Resultatul a fost satisfăcător, căci pe lingă cantecele esecutate de școlari, s'a citit câte-vă dialoguri din revista «Albina», privitoare la alcoolism și meșteșugul scrierei. Ca parte comică s'a recitat de școlari poesia, Negustorul și Nerodul; iar în urmă s'a cântat de către un școlar și o școlăriță din clasa V-a, poesia «*De unde vii tu órc, mândre căpitan*», ce a produs mult entusiasm în public.

G. N. Popescu.

Invățător, Dâmbovița.

Cultura practică a Sparanghelului

Cultura acestei sănătoșe și gustóșe plante, care îi priesce de minune în România, începe a se răspândi atâta, în cât Pepiniere mari, ca cea de la Slobozia-Galbenu, produc anual deci de miî de rădăcini (grife) spre satisfacerea cererilor din tótă țara.

S'a scris fórté mult asupra Sparanghelului.

D-l Lucien Perret, cultivator-sămîntar, din Francia, ne resuméză în câte-vă rinduri cultura practică a prețioșei legume, pe care am dorî s'o vedem mai mult vulgarisată în România, ca ast-fel și cei cu mai puține mijlóce să mănânce sparanghel cultivat, în loc de fire de sparanghel sêlbatic, care nu e de cât *umbra epurelui* ce abundă pe câmp și despre care am vorbit în «Gazeta Săténului» acum câți-va ani în: «Descrierea ierburilor sãlbatice din România».

Sparanghel de Holanda.

Pentru a se stabili o plantațiune de Sparanghel, trebuie să se alegă mai ales un pãmînt sãnãtos și afinat. Pãmînturile reavene, potmoliturile, sînt cele mai bune. Dar se póte cultivã în orî-ce pãmînt.

Înainte d'a se plantã sã se are de 35 la 40 centimetri a-dîncime, sã se înmãrunțiseze bine pãmîntul cu grape, sã se gunoeze bine cu gunoiul locul unde va trebui sã creșcă Sparanghelul, ocupãndu-ne puțin de straturile adînci ale pãmîntului, cãci rădăcinele luãnduși hrana la suprafața pãmîntului, catã tot-d'a-una a eși d'asupra.

Sparanghelul fiind lacom de căldură, de apă și îngrășeminte. atât mai bine dacă se stabilește sparangheriele în un mijloc unde se vor găsi aceste elemente.

Plantațiunea în linie sau în planșe, cu depărtarea între rădăcinii de 80 pînă la 1 metru în toate părțile, fiind cea mai întrebuintată, iată chipul d'a se planta:

Se potrivește cu îngrijire terenul. Se fac gropițe pînă la 16 centimetri cel puțin adîncime de la suprafața rîndurilor, aruncându-se pămîntul în locul dintre rînduri. În locul unde se va aședă fie-care rădăcină, se aședă cu mîna cîte o gră-măjoră de mraniță de 5 centimetri în care se aședă grifa îngrijindu-se a se întinde rădăcinele în toate părțile și apăsându-se cît de tare.

Când toate grifele unui rînd sau a unei planșe sînt aședate, se pôte a se potrivî pămîntul a fi la aceeași înălțime ca înainte de plantat.

În cei doi dintăi anî sparangheria nu cere de cît îngrijiri de săpat și țancănit.

Se începe din al treilea an, primăvara, a se moșoroi Sparanghelul pînă la înălțime de 30 centimetri, aducându-se cu sapa pămîntul dintre rînduri. E bine a se moșoroi în 2 la 3 rînduri ca să se încăldescă pămîntul fără tranșiție și să avem sparanghel mai timpuriu. Trebuie a se îngriji ca partea moșoroiului ce se găsește d'asupra grifei să nu fie nici odată bulgărosă ci cît de afinată. Se pôte începe a se culege, cu moderațiune, din acest al 3-lea an al plantărei desfăcându-se binișor Sparanghelul.

Nu e nevoie a se gunoi în fie-care an, dar produsul va fi tot-d'a-una în raport cu hrana dată. Gunoiul se răspîndesce, la începutul iernii, între rînduri cînd tulpinele sînt tăete și cînd se desfac moșoróele.

O plantațiune pôte produce 10 anî și mai mult.

C. C. Datculescu.

GĂINĂRIA ÎN FRANȚA

În Franța se află 45 de milióne de găini carî socotite fiind cu cîte 2½ franci (1 franc=1 leu), represintă suma uriașă de 112.500.000 fr.

Peste 34 de milióne sînt găini de ouat, carî produc pe an 100 de milióne de puî în preț de 150 milióne de franci. Fie-care găină produce pe an vre-o 90 de ouă, așa că cele 37 de milióne produc împreună 3060 milióne de ouă în preț de 185 milióne de franci.

Găinele Franței produc an de an carne și ouă în preț de 337 milióne de lei, cum și alte 6 milióne de lei din vinderea afară din Franța a găinilor îngrășate.

Cronica Agricolă și Comercială

Sloile din luna August au făcut atât bine semănăturilor de porumb și mei precum și finetelor și pescuirilor, în cât nici că ne așteptam la ast-fel de bine sosit la timp. În adevăr, ploile cari au căzut de la 10—15 August aprópe continuu ziua și nóptea în cele mai multe părți ale țarei, au fost nisce adevărate ploți de primăvară. Căci de mult timp în luna August la aceeași dată, n'a fost ast-fel de ploți bine-făcătoare pentru vegetațiunea semănăturilor, ierburilor, a pomilor roditori, a pădurilor și viilor. Cu un cuvânt bunătatea acestor ploți este aprópe a nu se puté descrie, întru cât bunătatea lor a mai îndulcit crisa noastră agricolă, a mai înveselit inima muncitorilor din orașe ca și din satele noastre.

În urma ploilor abondente, cari au căzut într'una de la 10—15 August, timpul s'a răcorit atât de mult în cât în unele localități de la munte a căzut bruma, iar pe vârful munților puțină zăpadă.

Răcorirea timpului în urma ploilor, a înlesnit și mai mult lucrările câmpului, de óre-ce pe un timp răcoros, atât omul cât și vitele lui, simțesc mai puțină oboselă la lucrările câmpului, și în același timp pot lucră mai mult și mai bine.

Semănăturile de rapiță făcute pe la începutul lui August în urma ploilor, a devenit de o frumusețe rară; ast-fel că aceste semănături vor intră în iarnă bine crescute, în cât vor puté resistă chiar la un frig mai îndelungat, și chiar dacă pământul n'ar fi acoperit cu zăpadă.

Arăturile pentru semănatul grâului de tómnă, a secarei și orzului, cari semănături deja au început în tótă țara încă de pe la 15 August, de asemenea s'au putut face în cele mai bune condițiuni, și pe unde aceste semănături s'au făcut, ele sînt deja răsărite.

Semănăturile de rapiță ca și cele de grâu și de secară, făcute în luna August, sînt în bune condițiuni.

După cum se presintă timpul, în tómnă anulul acesta se vor puté face multe semănături de grâu, etc., și în bune condițiuni, pentru că pământul coprinde multă apă, afară de puține localități unde ploile au fost mai rari și unde ploile au căzut în cătățime mai mică.

Un lucru este de observat, că în județele unde seceta a bîntuit mai mult, pe acolo ploile din Iulie și August au fost mai abondente, de cât în localitățile unde lunile de primăvară au fost mai ploioase, așa că în unele din aceste localități astăzi se simte trebuință de mai multe ploți.

Pe lângă semănăturile de grâu, cari se urméză cu multă stăruință din partea agricultorilor, un lucru nu trebuie să

uîtăm și anume: că sosirea tórnei de care ne-am apropiat pe ne simțite, și care este anunțată de nopțile rēcoróse și cari se măresc din ce în ce mai mult, mai sosesce și o altă lucrare agricolă ce ține de grădinăria pomilor roditori. Fiind-că plantațiunea sau sādirea pomilor roditori începe de prin luna lui Octombree, trebuie și pentru acești pomi să pregătim pămîntul mai de timpuriu, ca și ei să se pótă sădi într'un pămînt bun, dacă voim să ne așteptăm la o producțiune bună de pome.

Dacă n'avem pămîntul, sau dacă din liveștile nóstre de pomi, unii s'au uscat din cauză de bătrânețe, orî din alte împrejurări; acum este timpul cel mai bun de care putem dispune a face gropile, adînci și largi de cel puțin un metru. Tot acum este timpul de a se pregăti pămîntul și pentru sādiri de copaci de pădure.

Nu înțeleg cătuși de puțin ca ast-fel de sādiri cu copaci de pădure să se facă prin grădini sau curțile sătenilor noștri, ci prin parcuri și grădini publice.

Sătenii noștri, prin curțile și grădinile lor, trebuie să stîr-pescă salcâmul și salcia, și în locul acestor copaci să sādescă mērul, pērul, gutuiul, prunul și nucul, cari pomi le dau fructe gustóse și sánătóse.

Sătenii noștri de la șesul țării trebuie să ia exemplu cel puțin de la sătenii munteni, cari astă-dî cutreeră satele și orașele nóstre cu prune, mere, pere, persici și gutui frumóse la vedere, și plăcute la gust nutritóre și rēcoritóre.

Pe când sătenii de la munte fac cultura pomilor pe o întindere mai mare de pămînt, fiind-că ei nu pot cultiva grău din cauza locului și a climatei, cei de la șes dacă i-ar imita, ar puté face acéstă cultură numai în grădina lor. Și ar puté căutá pomi de aceea cari prin crescerea lor să nu umbrēsă tot pămîntul, așa că pe același loc, în timpul primăverei, s'ar puté semēnă diferite plante leguminóse și alte zarzavaturî de cari sătenii noștri au mare trebuință peste tot anul. Ast-fel de pomi cari prin crescerea lor coróna li se desvoltă mai puțin, dar cari produc róde destul de bune și multe în raport cu coróna, se găsesce pe la toți grădinarii noștri, la grădinile (pepinierile) statului, ca și la alți agricultori cari se ocupă cu crescerea și înmulțirea pomilor roditori.

Invēțătorii și preoții noștri, cari se numesc luminătorii satelor, au dejă cunoscință de tóte pepinierile statului ca și a particularilor, de unde se pot procurá pomi roditori cu prețuri fórte mici, în raport cu calitățile bune ale pomilor, precum și cu cheltuelile de transport ale acestor pomi pînă la comună.

Trebuie numai puțină stăruință, și cu timpul vom puté vedé în grădina fie-cărui țaran pomi roditori, în loc de salcâmi, și pline vara de zarzavaturî și legume, în loc de mă-

răcini, sub cari se adăpostesc șerpi și șopârle, și sub care se umbresc câinii și găinile, șorecii și gusgani.

Cu exemple bune, vom pute face din satele noastre ca să devie de aceeași măsură cu cele din străinătate, dacă nu în mare cel puțin în mică, și succesive, din mică este mai ușor ale preface în mari, cu privire la cultura pomilor roditori și a zarzaturilor, precum și la îmbunătățirea altor culturi de la câmp.

Tîrgurile noastre. De și astăzi se poate cunoște starea recoltelor din străinătate, precum și starea recoltelor de la noi, adică a grâului, orzului ovézului, și întru cât-vă chiar și recolta porumbului, care în general la noi din cauza secetei din lunile de primăvară este destul de slabă ca cantitate. Cu toate acestea prețurile ca și vînderile, atât în tîrgurile noastre cât și în cele din străinătate în luna August, au stagnat de pe o și pe alta, s'au mai bine și au fost slabe. De și ne găsim în adevărata perioadă a comerțului cu cereale.

Din tabloul de față care ne arată producțiunea grâului din anul acesta în comparațiune cu cel de la 1894 încôce, se poate vedea cât de mult rău ne-a adus seceta, mai mult chiar de cât ploile din 1897.

A N I I	Intinderea cultivată în hectare	Producțiune în hectolitri	
		Mijlocie la hectar	Total
1894	1.392.660	11,—	15.360.100
1895	1.438.000	16,8	24.139 900
1896	1.505.210	16,7	25.088.600
1897	1.595.090	8,1	12.844 300
1898	1.453.600	14,2	20.600.100
Mijlocie pe 5 ani	1.476 910	13,3	19.606.600
1899	1.661.360	5,5	9.184.930

Același lucru, ca producțiune se observă și la secară, orz, și ovéz, tot din cauza secetei; iar în cât privește prețurile cu care s'a vîndut grânele, porumbul, ca și alte semințe, ca rapița în tîrgul din Brăila de la 1—31 August, se pot vedea în tabloul de față.

În acest tablou prețurile sînt socotite pe hectolitri, și ușor se pot socoti și pe chile, știind că 7 hectolitri face o chilă.

	Prețul maxim. la hect. socot. în kgr.	Prețul mijlociū la hect. socot. în kgr.	Prețul minim. la hect. socot. în kgr.
Grâu vechiū	13,25	11,65	10,25
» nouă	12,07 ^{1/2}	12,00	12,00
Porumb	7,—	6,60	6,47
roșu	7,62	7,50	7,40
colorat.	7,10	7,00	6,92
Rapița sălbatică	6,60	6,50	—

Grâu	suta de kgr. s'a vîndut cu	15 lei, 75 cent.
Porumb	» » » »	9 » 10 »
» roșu	» » » »	10 » 10 »
Orzoiică	» » » »	13—15 » — »
Orz	» » » »	10—12 » — »
Cincuantin	» » » »	9—10 » — »
Colza	» » » »	23 » — »

Iată și prețurile cu cari s'au vîndut cerealele din târgurile streine, cari de asemenea au puțină importanță, fiind-că aproape în totă luna August, a rămas aproape neschim-bate, de și producțiunea cerealelor în străinătate este ceva mai mică în anul acesta de cât în anul trecut.

Așa se crede cel puțin după scirile și datele ce le avem pînă în prezent.

In târgurile din Franța. Grânele, s'a vîndut cu 19—20 lei suta de kgr; secara, cu 13 lei și 50 cent.; orzul, cu 16—18 lei; ovêzurile negre, cu 17—19 lei; ovêsurile albe, cu 15—17 lei; făina de grâu cu 29—30 lei după calități; făina de se-cară, cu 19—21 lei și porumbul cu 11—18 lei după calități. Tôte prețurile sînt socotite pe suta de kgr.

In principalele târguri din Germania. Grâul s'a vîndut cu 19—21 lei suta de kgr; secara, cu 17—18 lei și 50 cent.; orzul și ovêsul cu 16—19 lei suta de kgr.

La târgul din Viena și Pesta. Grâul s'a vîndut cu 17½ lei suta de kgr; iar la *Liverpool (Englîtera)* cu 15 lei suta de kgr.

In târgul din Belgia. Grâul s'a vîndut cu 15—16 lei suta de kgr; secara, cu 14—15 lei suta de kgr; orzul, cu 13—17 lei și ovêsul, cu 16—19 lei suta de kgr.

La târgul din Berna (Elveția). Grâul s'a vîndut cu 19 lei suta de kgr; secara, cu 16 lei; orzul, cu 23 lei suta de kgr. și ovêsul, cu 18 lei suta de kgr.

La târgul din New-York (America). Grâul, s'a vîndut cu 14½ lei suta de kgr. și la Chicago, cu 13½ lei suta de kgr; secara, cu 10 lei, ovêsul, cu 7 lei suta de kgr.

In târgurile din Algeria și Tunis. Grâul, s'a vîndut cu 19—21 lei suta de kgr; orzul, cu 12—14 lei suta de kgr. și ovêsul, cu 14—16 lei suta de kgr.

Dacă pînă la această dată, prețurile din streinătate n'au putut avea o urcare mai simțitoare, chiar după cunoscerea recol-telor, de aici înainte când epoca comercială începe a se mai micșorâ, nu putem să ne mai așteptăm aproape la nici o ur-care de prețuri, facă-se cu termene, facă-se fără termee vîn-derile.

Pôte la prețuri mai urcate să ne așteptăm cu începerea anului 1900.

V. S. Moga.

UN AJUTOR

O delegațiune a Comitetului nostru de redacție, prezentându-se d-lui Tache Ionescu, ministrul Cultelor și al Instrucțiunii publice și expunându-și starea morală și materială a revistei, a bine-voit să ne acorde un ajutor de 4000 de lei. Iată adresa primită din partea onor. Minister, prin care ni se face cunoscut acesta.

Domnului președinte al comitetului de redacție al revistei Albina.

Domnul meu,

Pentru înzestrarea bibliotecilor populare înființate pe lângă școlile rurale și pentru care aveți comunicată lista lor, precum și pentru înzestrarea noilor biblioteci ce au a se înființa, am onoare a vă face cunoscut, că am aprobat un număr de 800 abonamente începător de la 5 Februarie 1900 pînă la 5 Februarie 1901, rugându-vă să bine-voiți a lua măsură ca pentru bibliotecile înființate să se trimită revista la adresa învățătorilor diriginți ca și pînă acum după lista ce aveți; iar pentru bibliotecile ce se vor înființa, rămâne ca lista să vi se trimită la timp.

In vedere cu cheltuelile ce veți întâmpina cu imprimarea și redactarea revistei pe anul viitor, vă punem cu anticipație la dispozițiune prin alăturata ordonanță de plată No. 700 suma de lei 4.000, costul celor 800 abonamente, rugându-vă să bine-voiți a ne răspunde de primire.

Primii, etc.

INFORMAȚIUNI

D-l dr. Gustav Weigand, profesor la Universitatea din Lipsca și conducătorul unui seminar pentru limba română de pe lângă acea universitate, călătorește și anul acesta prin țara românească. Domnia-sa a pornit acum câte-vă zile din București spre Slatina, Caracal, Turnu-Măgurele și apoi va merge prin satele de pe marginea Dunării pînă la Călărași.

*
*

D-l G. Țițeica, a obținut titlul de doctor în matematică de la Universitatea din Paris.

După informațiunile noastre d-l Țițeica a făcut cinste numelui de român, cât a stat în Paris. Îl felicităm din suflet și-i dorim un viitor strălucit.

*
*

Ministerul Instrucțiunii publice a adresat o circulară tuturilor școlilor primare și rurale din țară, invitându-le a amâna ficsarea cărților de introdus, pînă la 10 Septembrie, de ore-ce comisiunile însărcinate cu cercetarea cărților supuse spre abrobare nu și-au terminat încă lucrările din cauza marelui număr de manuscrise depuse.

*
*

Comisiunea pentru admiterea în școlile normale de institutore, învățători și învățătore, se compune din d-nii Buțurênu, președinte, Dulfu și Manicatide, membri; iar pentru școla normală de institutori din d-nii Bucur Spirescu, președinte, Patriciu și Th. Speranță, membri.

*
*
*

D-l *Tache Ionescu*, ministrul Cultelor și al Instrucțiunii publice, a plecat în concediu pentru 15 zile. Locul domniei sale îl va ține d-l doctor Istrati, ministrul lucrărilor publice.

*
*
*

În Craiova a încetatat din viață *N. Ignătescu* Întrêga s'a avere a lăsat-o Academiei române și primăriei comunei Craiova. Să-i fie țarina ușoră.

*
*
*

Din venitul fondului Episcopul Inocenție Kișulescu al Buzêului, pus sub administrația ministerului instrucțiunii publice prin testamentul său, s'a decis ca o decime de lei 1.210. să se încredințeze societăței institutorilor din București pentru cumpărare de cărți și rechizite școlare elevilor și elevelor săraci și meritoși din școlile primare și secundare din capitală, și o altă decime, tot de lei 1.210, să se încredințeze școlilor din orașul Buzêu, după cum urmêză:

O parte din decime direcțiunei școlii profesionale de fete, pentru cumpărare de cărți și rechizite școlare și distribuirea lor elevelor sărace și meritoșe. lei 134,45

3 părți direcțiunei liceului, pentru ajutor în cărți a elevilor aceluși liceu » 403,30

5 părți primăriei comunei Buzêu, pentru cumpărare și distribuire de cărți elevilor și elevelor din școlile primare din acel oraș » 672,25

Total » 1.210,—

Întrebuințarea acestor sume se va justifica de către autoritățile respective prin conturile librarilor, liste de elevii pentru cărțile primite de dînșii și visate de către direcțiunile școlilor unde urmêză elevul și sem-nate de elevi.

A P E L U R I

La școla rurală din comuna Laza, județul Vaslui, luându-se inițiativa înființării unei biblioteci populare încă din anul trecut de către onor. minister al Instrucțiunii publice, și pentru ca numărul volumelor să fie cât se poate mai mare, în cât sătênel sciutor a citi, să aibă prilejul a-și cultiva spiritul îmbogățindu-și mintea cu cunoștinți folositoare, subscrierul, face un călduros apel tutulor domnilor autori de diferite opere, d-lor librari, editori și în fine tutulor persônelor caritabile cari iubesc nêmul Românesc și în special pe țaran, să bine-voiască a contribui cu diferite cărți, reviste etc., pentru ca cu timpul școla acêsta să posedă o bogată bibliotecă populară.

Ión I. Băbușanu.
Dirig. școlii Laza, Vaslui.

*

Sub-semnatul, în virtutea art. 30 din regulamentul de aplicație a legii clerului, înființând «Biblioteca Parohială.» rog pe toți d-nii autori, editori și în fine pe toate persônele caritabile, să bine-voiască a veni cu

cărți de suflet folositoare în ajutorul «Bibliotecei parohiale» a bisericii Sfinților Voivođi din cătunul și comuna Ceplinița jud. Iași.

Adresa C. Janoliu, preot-paroh, com. Ceplinița, jud. Iași

C. Janoliu.
Preot-paroh.

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Am citit cu deosebită atențiune, toate numerile revistei «Albina», am înțeles scopul care-l urmărește inițiatorii acestei reviste, iar acum urez omenilor cu iubire de patrie și de popor care au fondat această bogată revistă mult spor, atingerea scopului lor.

Florea Gh. Penna.
Afumați Dolj.

MULȚUMIRI

Domnul Grigorie Rămurescu, succesorul «Librăriei P. D. Constantinescu» din Brăila, cu ocazia distribuirii premiilor în ziua de 4 Iulie, a. c., a oferit cărți de studii și caete ce s'a împărțit la elevele și elevii meritoși.

Pentru aceștia îi exprim mulțumiri.

Teodor Rădulescu.
Invăț.-dirig. com. Romanul, Brăila.

*

Cu ocasiunea distribuirii premiilor la școala mixtă din comuna Tulucesci, a venit în ajutorul premianților d-l și d-na Th. Dimitrescu, șeful ocolului silvic din com. Tulucesci, jud. Covurlui, pentru care sub-scrișul le aduce vii și căldurose mulțumiri.

P. C. Brașoveniu
Diriginte, Tulucesci-Galați.

*

D. I. Gh. Miclescu, proprietarul moșiei Călinesci, a dăruit cărți pentru a se împărți copiilor premii.

Subsematul, aduc vii mulțumiri.

Gr. Gheorghiu.
Călinesci, Botoșani.

BIBLIOGRAFIE

Au apărut în editura librăriei C. Stelea, București :

Manual de Istoria sfintă a vechiului și noului testament, pentru clasa I gimnasială și a școlilor de fete gradul I, conform noului program de Constantinescu I. Economul, profesor de religie. Prețul lei 2.

Idem *Invățătura lui Isus Christos*, pentru clasa II gimnasială și școala secundară de fete gradul I, conform noului program.

Prețul 80 bani.

* * *

G. Coșbuc, *Povestea unei corone de oțel*, cu ilustrații.

Prețul lei 1,50.

* * *

Praja I. V., profesor și director al învățămîntului secundar și superior la Ministerul Cultelor și Instrucțiunii publice, *Aritmeticele pentru cl. II, III și IV urbane*, din nou reaprobrate conform programului.

Idem pentru divisiunile II și III rurale.

Marinescu Marin, directorul școlii No. 22 de băeți din Capitală, *Aritmeticele* de clasa I, II, III și IV urbană, aprobate anul acesta.

Idem pentru divisiunile II și III rurale.

Stamatescu, F., profesor la școala normală de institutori, *Geografiile* România și Continentele, pentru cl. III și IV urbane.

Idem pentru divisiunile II și III rurale.

D-l *Al. Manicatide*, cunoscutul profesor din Galați, a dat la lumină a doua ediție din importanta sa lucrare *Curs de Algebră elementară*, pentru școlile secundare. Materialul acestei cărți fiind rînduit în conformitate cu noua programă, o recomandăm în deosebi ca una din cele mai bune cărți de școală. Nu costă de cât lei 4,20 și se află de vîndare la tipografia Carol Göbl, strada Dîmnei 16, cum și la toate librăriile.

De acelaș autor a apărut: *Observațiuni asupra procedeelor de calcul aritmetic*, utilizate în școlile noastre, estrase din conferința ținută de d-sa la Iași, în luna Aprilie a. c.

A V I S

Domnii abonați cari și-au schimbat adresa sînt rugați a ne comunica noua adresă, arătînd comuna, județul și oficiul prin care au primit pînă în present ravista, acêsta pentru a nu suferi întrerupere în primirea revistei.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-lui *G. Popescu*, Crețeni-Vâlcea. — Am primit suma de 5 lei abonamentul pe anul curent al d-lui *Ilie I. Petrescu*, cereți Păr. Protoereu chitanța No. 14.326, fiind trimisă la Sf.-sa.

D-lui *T. Marinescu*, învățator, Râncesci-Vâlcea. — Abonamentul d-v. pe anul II care expiră la 30 Septembrie curent, e achitat cu chit. 15.194

D-lor *Diriginți ai școlilor din comunele: Fulga (Prahova); Țințarenii (Dolj); Stănișlăvesci-Olga (Argeș)*. — Sînteți rugați a răspunde de urgență pr. *C. Mosescu*, Brăila, dacă ați primit câte 3 volume ce Sf. Sa v'a trimis încă din luna Maiu, pentru bibliotecile acelor școli.

Pr. Const. Popescu, com. Urși-Vâlcea. — Primit lei 5 pe anul al II-lea care expiră la 30 Septembrie curent, cereți păr. Protoercu să ve dea chitanța 14.426, căci se află trimisă la Sf. Sa.

D-lui *C. C. Ureche*, Bacău. — Puteți trimite, de ore-ce alții au trimis și trimet mereu.

D-lui *G. D. Potescu*, învăț. Cornățel, jud. Argeș. — Abon. d-vostră pe anul II care expiră la 30 Septembrie curent achitat cu chit. No. 15.854